

Barcelona, 6 iunie 1926

– Trebuie să pară un accident, ne-am înțeles ? spuse cu o voce cavernoasă bărbatul cu mască.

– Fiți fără grijă, don Asmodeo. Așa o să facem, susținu unul dintre cei doi indivizi care stăteau înspăimântați în fața lui.

Amândoi ajunseseră la criptă la ora stabilită de bărbatul căruia îi spuneau Asmodeo. Și-au îmbrăcat rasa de postav neagră și și-au tras pe cap câte o glugă largă. S-au îndreptat apoi spre altar, un pentagon sculptat într-un bloc de marmură neagră, unde îi aștepta Asmodeo. Cripta, situată la subsolul aristocraticei clădiri *Las Siete Puertas*¹, era luminată de niște sfeșnice mici, fixate în perete, a căror flacără albăstrie crea o atmosferă fantomatică. Două candelabre, de o parte și de alta a altarului, luminau chipul lui Asmodeo, care pregătea vasul pentru ceremonie. Îl așeză încet pe altar și-și ridică privirea spre cei doi bărbați cu glugă. Lumina firavă făcu să-i strălucească masca de carnaval venețian. Ascundea un chip pe care nici un membru al tagmei Oamenilor Mensolă nu îl văzuse vreodată. Făcu un gest ușor cu mâna dreaptă, spre a le arăta că acum puteau vorbi.

– L-am urmărit multă vreme, așa cum ne-ați ordonat. Bătrânul face mereu același drum. Iese din atelierul lui pe la cinci și jumătate după-amiaza și se îndreaptă spre biserica din piața Sant Felip Neri, spuse cel mai înalt dintre cei doi zbiri.

– O plimbare în toată regula.

¹ Cele Șapte Porți

– Bătrânul crede că îi face bine la reumatism, interveni celălalt bătăuș.

Era mai corpolent decât tovarășul lui și avea o voce subțire, ce nu i se potrivea deloc cu expresia feței pline de cruzime. Deși, dacă te ui-tai cu atenție, amândoi semănau destul de bine, ca și cum răul, cu pu-ține variații, ar modela veșnic același chip.

– O ia pe Gran Vía și, în dreptul străzii Bailén, lângă piața Tetuán, trece pe partea cealaltă. Merge mai departe pe Urquinaona și apoi pe Fontanella, până la Puerta del Ángel. De aici o apucă pe strada Arcs, străbate Plaza Nova, continuă pe strada Bisbe, trece de arcul Sant Se-ver și ajunge, după cum v-am spus, la Sant Felip Neri, zise și-și privi tovarășul pentru ca acesta să completeze raportul.

– Bătrânul rămâne în Capelă până se închide. Apoi se întoarce pe același drum...

– Dar, când ajunge la piața Urquinaona, se oprește la chioșc și cumpără ediția de după-amiază a ziarului *La Veu de Catalunya*¹. Apoi se întoarce la atelier, spuse concis bărbatul.

– Cam pe la zece jumătate noaptea, încheie celălalt.

Dacă i-ar fi putut vedea chipul celui mascat, ar fi putut citi un zâm-bet de satisfacție. Hotărât lucru, cei doi fac o treabă foarte bună. Nu s-a înșelat când i-a ales dintre toți membrii Mensolei.

– Bătrânul a devenit grozav de bisericos. Cine ar fi crezut! S-a în-tâlnit cu cineva?

– Cu părintele Agustín Mas, în biserica Sant Felip Neri.

– E părintele lui spiritual, confirmă bătăușul cu vocea subțire.

– V-am ales pe voi pentru că sunteți cei mai buni. Nu trebuie să fa-ceți nici o greșeală.

– Nu vă faceți griji, spuse cel înalt.

Celălalt păru că șovăie, iar Asmodeo își dădu seama.

– S-a întâmplat ceva?

– E vorba de un copil.

– Un copil?

– Da. De vreo câteva zile, bătrânul e însoțit de un copil. Locuiește cu el în atelier; am verificat.

– De când?

– De câteva luni.

– Câte?

– Aproape un an... unșpe luni.

– Ce caută un copil într-un atelier, locuind cu un bătrân nebun?

Pe când cei trei stăteau de vorbă, începură să intre alți bărbați cu glugă, așezându-se în ordine, la o distanță de câțiva metri, în spatele celor doi bătăuși care discutau cu Asmodeo, pe dalele negre și albe dis-puse ca o tablă de șah. Îngânau niște cuvinte ciudate care, prin repe-tare, creșteau în tonalitate și iscau un murmur grav, profund, părând a răzbate din străfundul pământului.

Asmodeo întrebă iar, în șoaptă, ca pentru sine:

– Ce caută un copil într-un atelier cu un bătrân nebun?

Bătăușul cu vocea subțire se strădui să nu dea prea mare impor-tanță acestui fapt.

– Uneori, dimineața, se plimbă fără țintă și, după-amiaza, îl înso-țește la liturghie. Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru un co-pil. Putem...

– Nu! i-o tăie scurt Asmodeo. Două accidente ar stârni prea multe suspiciuni.

– Nu vă faceți probleme din pricina copilului, o să-l neutralizăm. Până la urmă, nu-i decât un copil.

– E vreo rudă?

– Nu credem. Bătrânul trăia singur în atelier ca un pustnic. E un tip foarte ciudat.

– Da, foarte ciudat. O viață pierdută al cărei suflet sper să-l trimi-teți la Dumnezeu lui mâine seară. Atunci îmi veți aduce secretul pe care-l ascunde.

– Îl poartă cu el mereu? întrebă cel cu vocea subțire.

– Mereu, chiar și când doarme. Faceți-i de petrecanie, cercetați-l și aduceți-mi secretul! Aveți puțin timp, dar suficient, până când în-cepe să vină toată lumea. Nu vreau nici un pas greșit.

– Nici vorba. Aveți încredere în noi.

– Sper să se termine totul cu bine.

¹ „Vocea Cataloniei“, important ziar în limba catalană.

Și ei sperau. Pentru ei înșiși. Amândoi știau că Asmodeo nu ierta niciodată o greșeală.

– *Dei Par! Dei Par! Dei Par!*

Erau cuvintele pe care oamenii cu glugă, vreo douăzeci cu șeful lor cu tot, le repetau întruna de când veniseră. Ruga bizară creștea în intensitate. Ceea ce la început a fost o rugăciune s-a prefăcut într-o incantație agonică, extenuantă; într-o implorare a unei cete de nebuni care invocau un nume absurd...

– *Dei Par!*

Asmodeo își întinse mâna spre cei doi ucigași, iar aceștia sărutară inelul cu piatra pentagonală de onix negru, simbolul puterii sale. Când strigătele atinseră tonalități sfâșietoare, aproape inumane, cei doi își cufundară mâinile în sângele din vasul metalic pe care, puțin mai înainte, îl ținuse în mână Asmodeo. Cu toții, în perfectă ordine, trecură prin fața altarului și-și cufundară mâinile în vasul negru.

Ruga era în toi. Oamenii cu glugă începură să se legene ca un talez, ducându-și mâinile la față și mângându-se cu sânge.

Vocea seacă a lui Asmodeo despărți marea aceea întunecată, iar cei doi ucigași ieșiră, trecând printre cele două rânduri formate de bărbații cu glugă, lăsând după ei o dâră de sânge. Aveau de îndeplinit o misiune. După ei, valurile întunecate s-au închis și s-au revărsat prin pasaj. Oamenii plângeau, strigau în genunchi numele, se târau pe podea, parcă posedăți de o forță supranaturală, lingând dâra de sânge lăsată de cei doi în urma lor.

– *Dei Par! Dei Par!*

puțin după aceea, cel căruia îi spuneau Asmodeo rămase singur în criptă. În sfârșit, după atâta amar de vreme, secretul avea să fie în mâinile sale. O fi fost bătrânul cel mai bun dintre ai săi, dar nu poți fi și în slujba Domnului și în cea a diavolului. Încă din anii studenției începuse să-și însușească toată știința veche, arta secretă a constructorului, a celui care conduce un șantier. Pe atunci, cei din tagma Mensolei l-au ispitit, dar el a refuzat să li se alăture. Dușmanii Mensolei, Cei Șapte Cavaleri Moria, au reușit să-l atragă și, mai târziu, influențat de puternicul său mecena, și fiind deja în posesia secretului, a ajuns să fie cel mai bun dintre toți și păstrător al celei mai nepătrunse enigme.

Însă cei din tagma Mensolei nu l-au scăpat din ochi ani în șir, pândindu-i toate mișcărilor. Bătrânul primise darul, revelația și porunca de a desăvârși Marea Operă. Membrii Mensolei erau tot timpul gata să-l împiedice. Bătrânul, la fel ca Moise, n-avea să intre niciodată în Țara Făgăduinței. N-avea să existe în veci Țara Făgăduinței. Asmodeo știa până unde ajunsese. Bătrânul lucrase toată viața călăuzit de o singură idee. Iar acum ideea era gata să se desăvârșească. Ani de zile alcătuisese harta, își dezvoltase proiectul, cunoscând amplasarea exactă, punctele, coordonatele, structurile, combinarea simbolurilor precise, limbajul secret. Oamenii Mensolei îl lăsaseră în pace un lung răstimp, dar spionii lor îi țineau la curent cu orice progres. Nu l-au deranjat. Dimpotrivă, l-au ajutat. Fără să-și dea seama, bătrânul lucra și pentru ei. Știau, încă de la început, când și unde primise darul.

Acum venise timpul să moară.

„*Dei Par*, își zicea Asmodeo. Dumnezeii identici. Barcelona, orașul eternei dualități. Întemeiat de Hercule – soarele, lumina – și de lună – Tanit, întunericul. Orașul ales. *Dei Par*. Vremea noastră a sosit!”

Asmodeo se pricepea să-și ascundă adevărata personalitate; era o chestiune de o importanță vitală. Numai el avea acces la culoarele secrete. Așteptă cu prudență o vreme, până se conștinse că era singur. Acum își va recăpăta înfățișarea de cetățean de vază. Ieși, înfășurat în pelerina sa neagră, apucând bastonul cu mâna stângă. Doi angajați din escorta personală îl așteptau afară. Șoferul deschise portiera automobilului Hispano-Suiza, parcat pe trotuar. Însă Asmodeo schiță un gest pe care l-au înțeles cu toții imediat. Făcuse doar câțiva pași când un zgomot asurzitor l-a paralizat; s-au auzit apoi câteva împușcături și s-a stârnit larmă. Cei doi bodyguarzi au luat-o câțiva pași înainte spre mijlocul străzii. Unul dintre ei s-a apropiat și i-a spus:

– Sunt de la sindicat. În noaptea asta au mult de lucru, nu-i deloc sigur să mergeți pe jos; acționează în zonă. Ar fi mai bine să urcați în mașină.

Barcelona era un oraș periculos, dar el prefera uneori să se plimbe, să se întoarcă acasă fără escortă, chiar dacă era o imprudență. Noaptea aceea era deosebită, simțea nevoia să se plimbe singur, să adulmece primejdia, să se piardă printre umbre. Simțea nevoia să se lase cotropit de

puterea întunericului; să rememoreze timpuri trecute, când numele său era Bitrú și era doar prințul care năzuia să ajungă noul Asmodeo.

Curând, silueta i se pierdu în noapte. La ora aceea, pe străzile învăluite în ceață răzbătea duhoarea portului Barceloneta, și se zăreau doar niște prostituate bătrâne. Se ascunse în bezna unui gang, așteptă câteva minute și-și puse din nou masca. Pășii pe sub arcade. Vara avea să fie foarte călduroasă. Se uită spre cealaltă parte a bulevardului Isabel II, la clădirea bursei. Nimeni, nici țipenie de om. Partea aceea a Barcelonei se transforma, la ceasul acela, într-un oraș al umbrelor. Și asta îi plăcea. Pe când se gândea la asta, cineva îl apucă de braț.

– Vrei să petreci un moment plăcut cu mine ?

Se întoarse și-și trase brațul. Cea care-l atinsese era o pocitanie de femeie, o arătare murdară și urât mirositoare, în care colcăiau toate bolile.

– Dă-mi drumul !

– Ești așa de urât că trebuie să-ți acoperi fața ? Mie-mi plac grozav destrăbălății.

Îi trecu prin cap că ar putea s-o omoare. Numai scârba pe care i-o inspira i-a salvat viața. Se îndepărtă în grabă.

O scurtă pe strada Avinyó și după câteva minute ajunse în Plaza Real.

Voia să le mai vadă.

Intră în piață. Printre palmieri, pe un soclu de piatră, se aflau cele două felinare cu câte șase brațe din bronz, fier și sticlă. Își ridică bastonul și se năpusti spre animalul din fier forjat de pe unul dintre ele : șarpele încolăcit. Loviturile răsunară în piață.

– Hei, nebunule, ce ți-a făcut nenorocitul ăsta de felinar ?

Se întoarse și-l zări pe bețivanul care, clătănându-se, îi spunea de zor să lase felinarul în pace. Bețivanul îi aruncă o privire.

Ultimul lucru pe care l-a văzut bietul nenorocit au fost ochii agresorului. Încremeni de frică. Asmodeo trase de mânerul bastonului, cu o mișcare sigură, și-i împlântă drept în inimă lama cuțitului ascuns.

Zâmbi apoi, satisfăcut. În noaptea asta o să doarmă buștean.

6 iunie 2006

Juan Givell se simțea precum o șopârlă la soare. Așezat pe banca din grădina căminului de bătrâni, se întreba dacă visase, își imaginase sau chiar trăise cândva tot ceea ce îi trecea prin minte, în rafale. Avea nouăzeci și doi de ani; cel puțin așa auzise...de dimineață ? Ieri ? Juan Givell nu-și amintea. Minte lui era ca un zbor de pescăruși. Oricum, se simțea fericit stând la soare. Pe bancă. În grădină. Infiriera tânără îmbrăcată în alb îl lăsase acolo, pe banca sa preferată, ca în fiecare dimineață.

– Aici e bine ?

– Da, draga mea. Cum te numești ?

– Eulalia.

– Ce frumos ! Nume de sfântă. Ocrotitoarea Barcelonei. A fost martirizată de guvernatorul Dacianus în anul 304, în timpul persecuției ordonate de către Dioclețian. Se sărbătorește pe 12 februarie.

Momentele acelea de luciditate nu conteneau s-o surprindă pe infirmiera.

– E banca mea, nu-i așa ? întrebă bătrânul.

– Da, aceeași bancă din toate diminețile.

– E bine aici ; îmi place mult banca asta.

– Știu. Dacă aveți nevoie de ceva, sunt pe aproape.

– Mulțumesc, draga mea.

– Cu plăcere.

Infiriera dădu să plece când Juan Givell o întrebă :

– Cum te numești, draga mea ?